

**FARNÍ SBOR
ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE
EVANGELICKÉ**

v Praze 6-Střešovicích

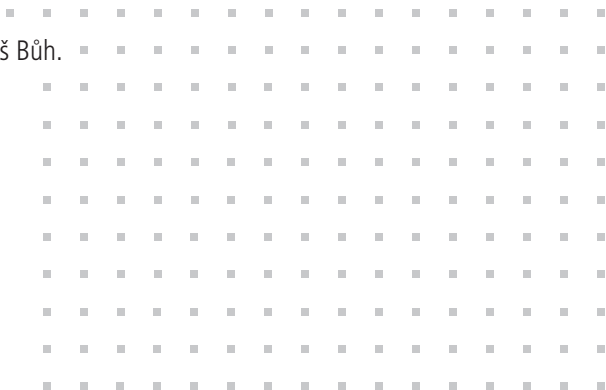
Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00 Praha 6

EVANGELÍK 56

Potěšte, potěšte můj lid, praví váš Bůh.

Připravte cestu Hospodinu.

(Iz 40, 1.3)

VÁNOČNÍ POBOŽNOST DOMA

„Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, protože navštívil a vykoupil svůj lid.“
(L 1,68; začátek chvalozpěvu Zachariáše)

Píseň: EZ 281 Narodil se Kristus Pán

Čtení z Lukášova evangelia:

Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z Galileje, města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě. Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou. A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“ A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsosti Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“ (L 2,1–14)

Píseň: EZ 299 Ó ty radostný čase vánoční

Modlitba:

Pane Bože, i tenkrát o prvních Vánocích to byl shon. Všichni se šli dát někam zapsat, ani těhotná Marie nemohla v klidu čekat na narození dítěte... Ježíš se nenarodil na ideálním místě, ale do světa.

Pane Bože, ty znáš náš neklid, nesoustředěnost. Za něco si můžeme sami, ale do mnohého nás tlačí doba nebo okolnosti. Ty jsi přišel do našeho světa. Neklidného, nepokojného, ustrašeného.

Myslíme na tento náš svět a prosíme: přijď.

Myslíme na přírodu, tu krásnou i tu poničenou nebo vyschlou, a prosíme: přijď.

Myslíme na místa, kde je válka, a prosíme: přijď.

Myslíme na lidi, kteří jsou sami, a prosíme: přijď.

Myslíme na nemocné, slabé, bez chuti do života. Myslíme na ty, kdo o ně pečují, a prosíme: přijď.

Myslíme na naše blízké, rodinu, přátele, sousedy, bratry a sestry ze sboru, na naše město a prosíme: přijď.

Myslíme na naše milé, kteří nám zemřeli, a prosíme: přijď, potěšuj.

Sláva tobě na výsosti, Bože. A pokoj nám na zemi.

Pane, dej ať poznáme, že i my jsme ti, v kom má Bůh zalíbení.

Píseň: Dodatek EZ 697 Moc předivná

Poslání a požehnání:

Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Fp 4,4–7)

Požehnání: Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází. (Zj 1,4)

Lenka Ridzoňová

NIC PROTI JEŽÍŠKOVÍ

(aneb vánoční úvaha na text Římanům 8,32: „On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“)

Často nás (křesťany, evangelíky) zlobí ignorance našeho okolí. Kdeko si plete církve česko-bratrskou a československou, kdeko si myslí, že křesťané nejsou než (římští) katolíci, kdeko zřejmě žije v domněnì, že hlavní křesťanská hodnota je odpor k islámu a uprchlíkům vůbec. Ve vánočním období se k tomu ještě pojí řeči o Ježíškovi, jakémsi roztomilém děťátku (či tajemném skřítkovi?), které však s Ježíšem Nazaretským, neřku-li Kristem, nemá nic společného. Co to tedy vlastně ti ignoranti na Vánoce slaví?

Je možné se na naše nepoučené spoluobčany zlobit, jejich radost jim nepřát, tvářit se na ně kysele. A tím si tak trochu vlastní oslavu Vánoc kazit. Anebo se můžeme zkusit jim přiblížit a hledat spojovací body, kde můžeme navázat. Nevede od Ježíška k Ježíšovi přece jen aspoň tenká nitka?

Co znamená obrat „k Ježíšku“ jiného než „k (Ježíškovým) narozeninám“? Aha, on má ten Ježíšek narozeniny! Kolikáté asi? Jo tak, betlémské dítě. Ale to není ten vyřezávaný betlém, to je ten palestinský. Betlém kousek od Jeruzaléma. A píše se rok nula. Od tohoto narození vlastně píšeme („náš“) letopočet. Proč asi? Slavíme narozeniny nějakého Žida z prvního století a ještě si u té příležitosti dáváme vzájemně dárky. Není to pozoruhodné? Když už se nás tedy někdo zeptá: „Co jsi dostal k Ježíšku?“, můžeme zapříst rozhovor...

Taky se říká, že to dostaneš „od Ježíška“. Ježíšek vystupuje jako doručitel dáreků. Možná někdy splývá se Santa Klausem. Nevadí, že Santa je dědeček, zatímco Ježíšek děťátko. Třeba mají oba červeného kulicha. Ale přece – Ježíšek jako nosič dáreků, odkud ta představa asi vznikla? Apoštol Pavel v listu Římanům píše: „On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“ Myslí tady na Ježíše Krista jako největší dar Boží a zprostředkovatele všech dalších darů Božích. Spojuje ty dary spíše s Velikonocemi než s Vánocemi, ale zásadně se na tom nic nemění. Když se tedy někdo zeptá: „Cos dostal od Ježíška?“, můžeme hrdě říci: „Od Ježíška k Ježíšku dostal jsem – Ježíška!“ (Přesněji: Ježíše, Spasitele.) A s ním všechno. Co by to „všecko“ mohlo být? Třeba taky nelpění na slovíčkách, nadhled, lásku k (nám) hříšníkům, velkorysost. Naději pro zmatený svět. Radostné Vánoce!

Pavel Pokorný

VOLBA NAŠICH FARÁŘŮ

SVOLÁNÍ SBOROVÉHO SHROMÁŽDĚNÍ 27. LEDNA 2019 . .

Oběma našim farářům, Pavlu Pokornému a Lence Ridzoňové, končí jejich dosavadní povolání v našem sboru v roce 2019. Staršovstvo rozhodlo povolat oba na období dalších tří let a sjednotit dobu jejich povolání tak, aby oba skončili svou službu ke stejnému datu, tj. k 31. červenci 2022. V platnosti zůstává kazatelský statut, podle něhož je statutárním orgánem, tj. představitelem sboru společně s kurátorem farář Pavel Pokorný, a oba faráři se dělí o práci na základě dohody, uzavírané se souhlasem staršovstva pro školní rok. Oba mají plný pracovní úvazek, přičemž po dobu povolání faráře Pokorného do synodní rady (do listopadu 2021) přispívá z 50 % na povinný odvod do Personálního fondu za jeho úvazek církevní ústředí, což přibližně odpovídá tomu, nakolik je povinnostmi pro ústředí zaměstnán.

Volební shromáždění svoláváme na neděli 27. ledna 2019 od 9:30. Volba faráře patří v životě sboru k závažným rozhodnutím. Účast na volbě je projev odpovědnosti členů sboru a jedno z jejich výsostných práv, která v jiných církvích jejich příslušníci nemají. Zatímco běžné sborové shromáždění může činit rozhodnutí za jakéhokoli počtu přítomných, volba „se může platně konat jen tehdy, sejde-li se k ní nadpoloviční většina voličů zapsaných v seznamu členů s hlasovacím právem. Nesejde-li se tato většina ve stanovenou dobu, může se volba vykonat za jakéhokoli počtu přítomných voličů po uplynutí půl hodiny od ohlášeného počátku shromáždění, bylo-li při svolání na tuto možnost upozorněno.“ (Jednací a volební řád, čl. 9, odst. 4 a 5.)

Zveme vás proto k účasti na tomto volebním shromáždění. Volit mohou jen členové sboru starší 18 let, zapsaní do seznamu členů sboru s hlasovacím právem. Hlasovací právo přísluší jen tomu, kdo se aktivně účastní života sboru a platí salár. Před volbou prosím zkontrolujte, zda jste v tomto seznamu zapsáni. Bude k nahlédnutí v chrámové předsíni po tři neděle před volebním shromážděním.

Staršovstvo

*Požehnání
při confirmaci*

O DOSTAVBĚ

Mimořádné sborové shromáždění, konané dne 18. 11. 2018, odsouhlasilo (70% většinou z přítomných členů sboru s hlasovacím právem) toto usnesení:

„Sborové shromáždění FS ČCE v Praze 6-Střešovicích souhlasí s dostavbou kostela a ukládá staršovstvu realizovat další kroky dle schváleného zadání a rozhodnutí poroty.“

Staršovstvem byly další kroky plynoucí z usnesení definovány takto:

- 1) Pokračovat v přípravě projektu dostavby dle zadání a dle závěrů poroty.
- 2) Zajistit projektovou dokumentaci, kterou vypracuje vybraný uchazeč. Osloveni budou první uchazeč (Schaufler-Roskovec), popřípadě druhý uchazeč (Projektil) v pořadí.
- 3) Zajistit vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení.

Komise dostavby bude jednat s ateliérem Schaufler-Roskovec o dopracování architektonické studie v intencích zadání. Dopracovaná studie bude prezentována staršovstvu a sboru (předpoklad první čtvrtletí roku 2019).

Na základě odsouhlasené studie vznikne projektová dokumentace pro územní rozhodnutí (předpoklad třetí čtvrtletí 2019). Tato dokumentace (DÚR) bude sloužit k projednání s příslušnými orgány státní správy. V případě, že se ze strany těchto orgánů a dalších účastníků řízení neobjeví žádné zásadní překážky, očekáváme vydání územního rozhodnutí (ÚR) v prvním čtvrtletí 2020, vydání stavebního povolení ve třetím čtvrtletí 2020 a ve stejném období také zahájení stavby (předpokládaná doba výstavby je 18 měsíců).

CO JE KOMISE PRO DOSTAVBU

Komise dostavby byla zvolena staršovstvem, aby zajistila podklady k odpovědnému rozhodnutí o dalším postupu v intencích usnesení posledního VSS.

Komise pracovala ve složení: Patrik Pospíšil – předseda, David Kupilík – zapisovatel, Petr Posolda – zapisovatel, Klára Vetterová, Jaromír Plíšek, Petr Ryšavý.

Komise se oficiálně sešla k jednání celkem pětkrát (byly pořízeny zápisy).

- * Provedla revizi vítězných návrhů z hlediska splnění zadání.

- * Setkala se s projektanty (1. Schaufler-Roskovec, 2. Projektil) a vedla s nimi diskusi o možných úpravách projektů vzhledem k plnění zadání.

- * Pořádala setkání po bohoslužbách, kde představila způsoby financování a návrhy dostavby, vč. prezentace návrhů předsedkyní poroty (arch. Seho).

- * Konzultovala dva návrhy dostavby s památkáři (NPÚ).

- * Vypracovala dotazník.

- * Uspořádala a vyhodnotila anketu.

FINANČNÍ DARY NA DOSTAVBU – SLOVO SPRÁVNÍ RADY FONDU DOSTAVBY

Mimořádné sborové shromáždění vyslovilo souhlas s dostavbou sborových budov.

Prosíme tedy členy sboru, kteří mají vůli (mnozí jste ji deklarovali v anketě) dostavbu finančně podpořit, aby tak učinili. Dary zasílejte na účet fondu dostavby 2600120515/2010. Do zprávy připojte své jméno. Správní rada fondu dostavby eviduje listinu dárců, kde jsou všechny příspěvky zaznamenány. Uvědomujeme si, že před realizací dostavby stojí nejedno úskalí. Pro případ, že by dostavba nakonec nebyla realizována, poslouží listina k navrácení těchto darů.

Prosíme také, abyste pamatovali na salár a potřebu jeho navýšení právě v souvislosti s dostavbou. Ochotu tak učinit mnozí z vás v anketě také vyjádřili. Salár můžete platit jako dosud, preferované jsou měsíční platby.

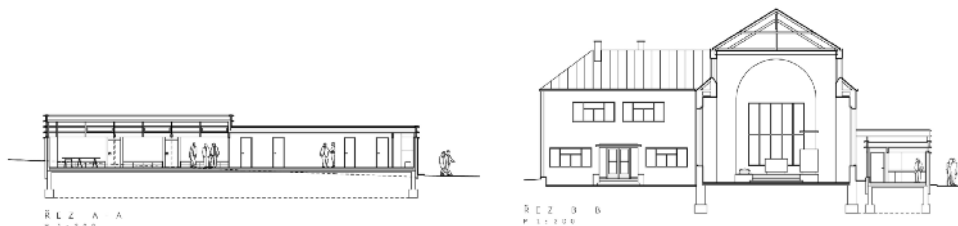
Informace najdete také na webových stránkách sboru: **www.evangelik.cz**.

Děkujeme. Vaše správní rada fondu dostavby: Petr Ryšavý, Ondřej Lukáš, Petr Jankovský

JAK PROBÍHAL VÝBĚR ARCHITEKTONICKÉ STUDIE

Závěrečná zpráva poroty

Porota z předložených projektů nejlépe hodnotí projekt architektů S-R a první projekt kanceláře Projektil (B1). O těchto projektech vedla dále diskusi, na jejímž základě sbor doporučila nejprve jednat s kanceláří S-R. Ta navrhuje přístavbu na vlastním pozemku, ve srovnání s projektem B1 Projektilu má o třetinu menší objem, a tím i nižší pořizovací cenu i cenu provozních nákladů. Architekt Roskovec vysvětlil, proč autoři nenaplnili přesně prostorové požadavky zadavatele. Z výše uvedených důvodů doporučuje porota sboru zahájit jednání nejdříve s kanceláří S-R. Projekt B1 kanceláře Projektil je silně inspirován původním návrhem

severního křídla architekta Kozáka. Hmota zasahuje mimo pozemek sboru. Vnitřní uspořádání reflektuje více současné zadání a nerespektuje vztahy v území – hmota nové přístavby přerušuje významnou osu Sibeliova-U páté baterie. (Kozákův návrh cestu „překračuje“.) Významný přínos projektu B1 – Projektíl spočívá v dopravně urbanistických úpravách před kostelem. Další pořadí projektů porota stanovila následovně: Projektíl – návrh B2, David Vávra, Dům a město. Dále se porota dohodla na způsobu vypracování protokolu a hodnocení jednotlivých návrhů. Vše bude společně odsouhlaseno korespondenčně. Zasedání poroty bylo ukončeno v 19.30. Z výše uvedených důvodů doporučuje porota sboru:

1. Upřesnit zadání projektu v souvislosti s oběma vybranými studiemi.
2. Stanovit podmínky a požadavky na další fázi projektu pro obě vybrané studie.
3. Zahájit jednání nejdříve s kanceláří Schaufler – Roskovec.

*Vaše komise dostavby: Patrik Pospíšil, Jaromír Plíšek,
Klára Vetterová, Petr Posolda, David Kupílik, Petr Ryšavý*

CO S NAŠÍM SPOLEČENSTVÍM (U)DĚLÁ ROZHODNUTÍ O DOSTAVBĚ?

Nevím. Ale přemýšlím o tom a mám starost, co a jak se změní. Sborové shromáždění v neděli 18. listopadu učinilo závažné rozhodnutí – pustit se do stavby za cca 14 miliónů korun. Nejvážnější na tom rozhodnutí však nejsou finanční závazky, nýbrž jeho možný dopad na vztahy a atmosféru ve sboru.

Nezůstala v někom hořkost – že nebyl brán vážně, nedostalo se mu sluchu? Argumenty, které se proti dostavbě ozvaly, nelze brát na lehkou váhu a nelze je snadno zapomenout. Teprve budoucnost ukáže, zda se dovedeme vypořádat s riziky, o kterých byla řeč: nepohlť nás dostavba, nezaměstná přespříliš staršovstvo i sbor, takže se nebude mluvit takřka o ničem jiném? Nepůjdou všechny peníze jen na dostavbu, zatímco je tolik lidí a míst, která pomoc potřebují? A nedojde k rozštěpení sboru?

Jak je v naší církvi pravidlem, demokraticky rozhodla většina. Co když však někdo nechce nést důsledky rozhodnutí, s nímž nesouhlasil? Jsme přece společenství, máme odpovědnost za společnou věc a snahu. Zároveň musíme respektovat svobodu jednotlivce. Dovedeme obojí skloubit? Možná nechat každému svobodu v tom, jak bude svou odpovědnost za celek chápat a naplňovat.

Může to znít jako samozřejmost, ale myslím v této souvislosti na pár věci:

- abychom neměli stavbu za prioritu číslo jedna v životě našeho sboru a naší církve,
- abychom měli jedni druhé v úctě, dovedli spolu mluvit a zvláště si naslouchat,
- aby i další kroky směřující k dostavbě probíhaly řádně, v otevřenosti vůči celému sboru,
- aby staršovstvo bylo o dostavbě informováno, ale nebylo jí zatěžováno.

Pokud se jen radostně scházíme k bohoslužbám, naše vztahy nás možná mnoho nestojí. Teprve ve chvíli, kdy se v něčem neshodneme, musíme si dát práci, abychom to opravdově společenství byli. Ale právě tehdy a tím můžeme vydat svědectví o síle evangelia. Bůh nám pomáhej, aby to bylo dobré a skutečně radostné svědectví.

V JEDNOM KOLE

Při setkáních s Lídou Janskou se člověk neubrání myšlence, že mládí je možná víc otázka stavu mysli než věku. I když měla Lída nejednoduchý život, i když jej většinou prožila v době nesvobody a v kádrovém posudku měla jako manželka politického vězně škraloup, člověk z ní necítí ani zapšklost ani ukřivděnost ani rezignaci, ba ani sklon neustále se vracet k věcem minulým. Právě naopak: Lída se dívá stále vpřed, je veselá myslí a rozdává kolem sebe dobrou náladu. Čím to? O tom jsme si povídali jako kmotra s kmotřencem.

Ludmila Janská, dívčím jménem Dědinová, se narodila 15. února 1938 v Praze. Dětství prožila v rohovém domě v ulici V. P. Čkalova, naproti dnešní Základní škole Emy Destininnové, kde také sama absolvovala povinnou školní docházku. Pak navázala studiem na jedenáctileté střední škole v Bílé ulici, v jejíchž prostorách se dříve nacházelo francouzské reálné gymnázium. Vystudovala dramaturgii na DAMU, pak působila dva roky v Československých cirkusech a varieté. Roku 1962 nastoupila jako dramaturgyně do Městských divadel pražských a ve své funkci se snažila bojovat s dobovou cenzurou. V roce 1968 v divadle zakládala Klub angažovaných nestraníků (KAN), ten ovšem rychle zanikl. V roce 1992 působila krátce na ministerstvu kultury, z ministerstva pak odešla do důchodu. Pro ukrácení času překládá příležitostně beletrii z angličtiny, prodává také ve fair trade Obchůdku jednoho světa na Vinohradech a je ve výboru občanského sdružení ESBÚ (Ekumenická setkávání s Biblií a uměním).

Má první otázka bude možná trochu záludná, snad tě moc nepřekvapí. Co pro tebe znamená věřit?

Je to určitá kotva: vím, kam patřím. Jak píše Pavel v epištole Židům: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“

Jak jsi to vnímala ve svém dětství a dospívání?

V rodině, do které jsem se narodila, byla víra něco samozřejmého. Trochu s nostalgií vzpomínám na léta pozdního dospívání, kdy to zakotvení bylo paradoxně asi nejpevnější. Hodně jsem tehdy držela pohromadě se svými církevními vrstevníky: moc rádi jsme společně jezdili na výlety nebo na lesní brigády, na schůzky dorostu jsme si připravovali úvahy... Prostě jsem byla „uvnitř“.

Jak na společenství, kde jsi vyrůstala, vzpomínáš?

Šlo o dejkvický sbor. Podařený spolek! Vládla tam přátelská atmosféra, chodili se k nám zacvičovat různí teologové – třeba Jaroslav Vetter, Pavel Filipi, Bláža Šourek, Kája Trusina, samí báječní lidé. Naše schůzky dorostu tenkrát trvaly strašně dlouho. Po skončení jsme courali ulicemi, navzájem jsme se vyprovázeli, pořád se dál a dál debatovalo...

Zapojila ses i do nějaké jiné party?

Asi dva roky před maturitou jsem se začala zajímat o divadlo. Stala jsem se členkou ochot-

nického souboru a postupně se rozhodla pro divadelní dráhu. Práce v souboru a posléze v divadle byla ovšem náročná a v tom asi spočíval hlavní důvod, proč jsem začala zanedbávat sbor: divadlo mě odtáhlo.

K tomu přibýly existenční starosti. Můj muž, Pavel Janský, byl bývalý politický vězeň, brzy jsme se vzali a ještě v době mých studií se nám narodil chlapeček.

Vraťme se ještě na chvíli k evangelické církvi. Zažila jsi ji v čtyřicátých a padesátých letech. Jak na tu dobu vzpomínáš?

Když končila válka, bylo mi sedm, takže ta válečná léta v souvislosti s církví nemám tak dalece v paměti. Padesátá léta si ale vybavuji dobře, tu dobu jsem prožívala silně. V dejvicském sboru, tehdy ještě spojeným se Salvátorem, sloužil nejprve pan farář Stanislav Čapek a po něm Miroslav Krejčí. Do paměti se mi silně zapsalo, jak jsme chytali slova našich farářů, když odvážně zaryli do nějakých společenských témat. S mládeží ve sboru jsme si věřili a měli jsme se rádi, čehož si v tehdejší situaci člověk vážil dvojnásob.

V církvi jsi zhruba 80 let. Co na ní máš ráda? A co tě na ní naopak mrzí, šťve?

Ta církev je moje. Vyrůstala jsem v ní, znám její historii a беру ji za svou. Proto úplně nedokážu přesně z odstupu říct, co na církvi jak vnímám.

Zpětně bych jen řekla, že o vedení církve jsem se v mládí moc nezajímala, i když k některým čelním představitelům jsme výhrady měli a někteří se opravdu dost pošpinili. Pro mě ale bylo důležité, že jako mládež jsme měli klid a mohli se scházet. Zrušili Sokol, zrušili Junáka, tohle bylo jediné, co nám zůstalo. Oproti mladým katolíkům jsme na tom byli v tomto konkrétním ohledu lépe.

Pak ses dostala do sboru ve Střešovicích. Změnilo se tím pro tebe něco?

Důvod k té změně byl ten, že jsme získali družstevní byt a přestěhovali se na Petřiny. Je pravda, že jsem v té době do kostela moc často nezavítala, měla jsem hodně jiných starostí.

Když se stal v Dejvicích farářem Jan Čapek, dost jsem váhala, zda se tam s dětmi zas nevrátit. Měla jsem Honzu moc ráda; ale jaksi jsem to nevládla.

Ovšem radostně jsem začala posílat na náboženství ve Střešovicích svého syna, když asi ve 12 letech projevil o Bibli zájem. Ale vydržel to jen asi rok (myslím, že tam chodil sám) a pak už se docela odtáhl. Myslela jsem si, že usoudil, že už si Bibli zkrátka přečetl. Až nedávno mi prozradil, že se tehdy s panem farářem Hrejsou pohádal. Přímo neznabohem se nestal, ale do kostela už nechodil. Teď je jeho druhou manželkou praktikující katolička (už skoro 20 let) a já mám radost, že konečně občas do kostela zajde. Tedy, dívám se na to ekuumenicky, že.

Potom se ve Střešovicích stal farářem Jaroslav Vetter a mě velice potěšilo, že mladší dcera Saša se tu zabydlila a víra jí byla samozřejmou součástí života. A dovedla k ní přivést i své dvě dcerky. Jistě nám všem víra byla oporou, když má dceruška, jejich maminka, odešla na věčnost.

Stýská se mi po ní, ale netrápím se tím. Cítím se odměněna milými a hodnými vnoučaty.

Podívejme se teď na divadlo. To mělo v tvém životě velkou roli. Co pro tebe znamená?

(9) Začalo to tak, že mě moje starší sestra upozornila na zajímavý ochotnický soubor. Nevím,

jestli jsem po divadle toužila... Měla jsem ráda češtinu, literaturu a básničky, tak jsem to zkusila. A ten soubor byl opravdu dobrý. Začala jsem s nimi hrát a postupně dospěla k tomu, že bych chtěla být herečka. Naštěstí mě vyrazili hned od prvních talentových zkoušek. Tenkrát mě to ovšem trápilo, ale Dalimil Klapka, můj kolega ze souboru, později herec v Realistickém divadle a dodnes pilný dabér, mi poradil, ať zkusím dramaturgii a po roce, dvou ať se znovu zapíšu na přijímačky na herectví.

To se psal rok 56, začaly se trochu otvírat obzory. Konal se proslulý XX. sjezd VKS(b) a u nás slavný sjezd spisovatelů. Tatínek mi nabídl, že se rozhlédne a prý možná na DAMU najde nějakou protekci, což mě strašně urazilo. Hned jsem si pomyslela, že žádnou protekci nepotřebuju. A opravdu: na dramaturgii mě vzali a herectví jsem brzy pustila k vodě.

Co vlastně přesně znamená být dramaturg?

Platí jedna věc: když se věci daří, je to zásluha herců a režiséra; a když ne, může za to dramaturg. Takže pozice dramaturga je jednak málo viditelná, jednak poměrně nevďěčná. Když byla má dcera malá, asi tak ve čtvrté třídě, říkala: „Nevím ještě, co chci v životě dělat, ale určitě nechci být dramaturg.“ Viděla, jak je maminka zapražená...

Ale zpátky k tématu: dramaturg má v popisu práce vymýšlet, co by se mělo hrát. Čte a čte a čte – časopisy, především zahraniční, hry, literaturu, kdeco. Hledá mezi autory domácími i zahraničními, dává doporučení a přesvědčuje režiséry.

V kterém divadle jsi pracovala?

Jednalo se o Městská divadla pražská – původně je tvořily Komorní divadlo a Divadlo komedie, pak se připojilo ABC. Komorní divadlo potom zavřeli – vždycky soudruhy nějak dráždilo. Vymluvili se na to, že je v havarijním stavu, a místo toho nám dali Rokoko. Později přestala fungovat Komedie, takže zbylo ABC a Rokoko.

V Městských divadlech pražských jsem působila od roku 1962, bez půl roku celých 30 let. Kromě dramaturgie jsem měla mnoho let na starosti i propagaci – dnes bychom řekli PR neboli *public relations* – což bylo zajímavé, ale taky pořádně časově náročné. Znamenalo to mít kontakty s novinami, s rozhlasem, s televizí a zajišťovat dobré vztahy s veřejností. Například před premiérou jsem třeba s nějakým hercem dojednávala rozhovor a někdy jsem takové rozhovory i sama pro noviny dělala.

Vzpomínáš na nějaký dramaturgický úspěch?

Když byla nějaká dobrá hra, divadla se tahala o to, kdo ji dřív urve. Šlo o to včas se o ní z časopisu nebo odjinud dozvědět a honem ji zablokovat. Já jsem v tom smyslu hrdá na hru Friedricha Dürrenmatta *Romulus Veliký* nebo na to, že jsme hráli *Amadea* s Viktorem Preissem a Borisem Rösnerem.

V práci ani v životě vůbec jsi to neměla zrovna dvakrát jednoduché – mimo jiné i kvůli tomu, že tvůj první manžel byl, jak už jsi zmínila, politický vězeň. Za co ho odsoudili?

V podstatě za hloupost. Byl rok 1949 a „strana a vláda“ potřebovaly politické procesy, aby zastrašily lid. Šlo o skupinu mladých lidí, kteří se procházeli po Petříně, četli Masaryka a v duchu obsazovali vládu, „až to praskne“. Pavel dostal za „velezradu“ deset let, byl na Pankráci, v Plzni na Borech a skoro pět let v jáchymovských dolech. Po šesti letech byl pro-

puštěn na milost prezidenta Zápotockého, u něhož se přimluvil Jaroslav Seifert, s nímž se dobře znal Pavlův táta. Pavel se milost zpočátku zdráhal přijmout. On byl prostě palice! Trval na tom, že nic neprovedl, a tak žádnou milost nepotřebuje. Ale co je na tom nejhorší: u rehabilitačního soudu v roce 1969 se prokázalo, že vedoucí té jejich „studentské odbojové skupiny“ byl estébák, a že tedy celá ta akce byla uměle vyprovokována.

Já jsem ovšem tato léta s Pavlem neprožívala, seznámili jsme se až později.

Jak se na manželovi zkušenost z lágrů podepsala?

Jednak nemohl sehnat práci, jednak začal postupem času pít, jednak trpěl komplexem, že – na rozdíl ode mne – má jen maturitu. Ačkoli jsem mu to často vymlouvala a argumentovala jsem, že jeho gymnázium mělo úroveň, jaké pozdější komunistické vysoké školy nedosahovaly.

Čím se tvůj manžel živil?

Většinu života byl odkázán na manuální práci. Vždycky, když se vysoukal na lepší místo, přišla znovu nějaká facka a šup zpátky dolů. Byl talentovaný a citlivý a z toho, jak ho bolel svět, vyprýštilo několik opravdu dobrých – ale hodně drsných – básnických sbírek. Já sama jsem si ho nazvala „prokletým básníkem“.

Nějakou dobu byl redaktor ve Zdravotnickém nakladatelství, také v časopise Knižní novinky; občas překládal, dělal korektury. Když vyšel z kriminálu, byl zedník, potom nějaký čas kulisák u nás v divadle a svou pracovní kariéru končil za normalizace u vodních vrtů. To už jsem já ovšem žila se svým druhým manželem.

Jako mladá rodina jsme s Pavlem žili v dosti svízelné finanční situaci. Dokud jsem ještě studovala, nosili jsme si obědy a večere z menzy v Terronské ulici a o ty jsme se dělili, nu a v podstatě jsme vytloukali klín klínem. Ale taky nám pomáhali obojí rodiče; hlad jsme nikdy neměli.

Po 21. srpnu 1968 jste s rodinou emigrovali na západ, ale krátce nato jste se vrátili. Proč?

V srpnu 1968 kolovala zvěst, že 40 000 našich lidí deportují Sověti na Sibiř. Pavel usoudil, že jako první to odsáká bývající političtí vězni a rozhodl: „Naše kriminály znám, ale na Sibiř nechci. Budeme emigrovat.“

Synovi bylo tou dobou deset let a dceři pět, sbalili jsme kufry a odjeli do Švýcarska. To se po roce 1968 chovalo vůči československým utečencům nesmírně velkoryse, podobně jako po roce 1956 k Maďarům.

Ve Švýcarsku se nám líbilo, dcera tam začala chodit do školky a syn do školy pro děti emigrantů, já jsem si našla práci písáčky v jednom patentovém úřadě a taky Pavel si hledal zaměstnání. Háček byl v tom, že se ohlížel po práci redaktora, ale byl by našel jedině manuální práci. Na úřadě mu ale sdělili, ať v tom případě raději počká, protože když z kariérního žebříčku „uhne“, práci v redakci později jen tak nesežene. To nepatřičné společenské vrstvení manžela značně namíchlo. Bylo to asi čtvrt roku po invazi, doma se situace zklidnila a Pavel prohlásil: „Tady by se ze mě stal komunista. Jedeme zpátky.“

Jaký ten návrat byl?

Naštěstí poměrně snadný. Mohli jsme nastoupit zpět do svých dřívějších zaměstnání – Pavel k redakční práci v Knižních novinkách já do divadla.

Když už jsme u těch historických a politických témat: potýkala ses nějak na pozici dramaturgyně s cenzurou?

Jistě! Když jsme něco nastudovali, na generálku často přišla komise a vyjádřila se, jestli tu věc můžeme uvést.

Když jsme například hráli *Strýčka Váňu* od A. P. Čechova, málem bychom narazili. Jedna z hlavních postav totiž v tomhle dramatu srovnává, jak to bylo krásné před padesáti lety, když všude byla zeleň a rostly stromy, a jak to vypadá dnes. V té době slavila komunistická strana padesáté výročí od svého založení, a to by tedy soudruzi brali jako provokaci. A především: publikum by určitě reagovalo. Tak jsem přepsala 50 let na 60.

Jindy jsme uvedli takovou „fantasy“ verzi příběhu Jany z Arku – Janu neupálí, ale ukryjí ji do kláštera a ona se tam baví s jeptiškami. Tady padla kosa na kámen: jeptišek bylo pět jako pět armád Varšavské smlouvy, které přepadly Československo. Museli jsme tedy hru stáhnout. Takových lapálií a zákazů bylo až až. Mohla bych jmenovat *Porotu* Ivana Klímy, *Křehkou rovnováhu* Edwarda Albeeho... Hned na podzim 68 jsme nastudovali Drdovy *Hrátky s čertem*, Libíček hrál Belzebuba, udělal si masku s pěkně hustým obočím, zkrátka, podobal se Brežněvovi. Tak to šlo do háje hodně brzy.

Oni soudruzi viděli za tři rohy, ale musí se nechat, že i obecenstvo četlo mezi řádky a každá nářážka měla dnes netušený ohlas.

Překlady z angličtiny sis našla až v důchodu?

Už dřív jsem přeložila pár divadelních her; mj. jsem přeložila z němčiny hru K. Wittlingera *Tři dámy s pistolí*, kterou jsme uvedli v Divadle komedie a později ji též nastudovala Česká televize. Pak už jako důchodkyně jsem navázala spolupráci se dvěma sympatickými nakladatelstvími, LEDA a Metafora. Nemám to spočítáno, ale bude to dobře nějakých patnáct titulů.

Doporučovala bys to jako zábavu do penze i jiným?

Určitě! Doporučovala bych překládat nebo učit. Můj tatka uměl jazyky a ještě v nějakých pětadevadesáti dával hodiny.

Je něco, z čeho máš radost? Na co se těšíš? Co bys třeba chtěla ještě vidět, zažít?

Radost mám třeba z vnoučat.

Cestovat se mi už moc nechce. Balit se, být každý den jinde... Taky mně vadí představa, že nestačím, že by na mě ostatní museli čekat. Ale ráda bych se ještě podívala do muzea Anny Frankové v Amsterdamu, o níž jsem přeložila knížku. Je to ten dům, kde se její rodina skrývala. Musí to být moc zajímavé, ty zadní místnosti, dvorky... Vydrželi tam velmi dlouho, asi dva roky, pak je ale někdo udal; dodnes se nepřišlo na to, kdo to byl.

Obecně bych dodala: důležité je nebýt sám. Jsem vdova už 20 let, ale osamělá se necítím. Pořád někoho nebo něco mám. Až tak, že si to snad ani nezasloužím... Často si zanotuji závěr jedné starodávné písně:

Běda mně hříšnému,
jsem dlužen každému.
A najvjc jednému,
Pánu Bohu svému.

Herlíkovice...

...Strměchy

Pěvecký sbor...

...piknik

NOVÉ TVÁŘE VE STŘEŠOVICKÉM SBORU

VÍT POKORNÝ

Do střešovického sboru jsem poprvé zavítal před necelými třemi lety. Hledal jsem tehdy evangelický sbor, kde bych mohl zakotvit, a Střešovice se staly mou první zastávkou. Přišel jsem jednou, dvakrát, třikrát... a zjistil jsem, že nemám důvod měnit. Členem sboru jsem se stal letos 28. října a moc mě těší, že můžu být součástí tohoto krásného společenství.

Několik slov o mě. Je mi 28 let a pocházím z Děčína. Vystudoval jsem na FF UK španělskou filologii a tlumočnictví v kombinaci francouzština-čeština. Od prvního ročníku na vysoké škole se pohybuji ve světě médií, ať už jako překladatel, přispěvatel, editor, dokumentarista, nebo třeba PR manažer. Rád sportuju a vyrážím do přírody, zajímám se o umění, kulturu a historii.

VRŠEČTÍ

Jmenuji se Kateřina Vršecká a moji dva synové jsou Antonín (12) a Jáchym (9). Dovolte mi, abychom se představili a podělili se s vámi o náš příběh.

Já jsem ve Střešovicích prožila celé dětství. Střešovický kostel jsem coby školní dítě vnímala jako „ten kostel nahoře“; oproti zdobnému katolickému kostelu naproti škole jsem jej vnímala nějak prostě, moderně a opuštěně. Vstoupila jsem do něj poprvé ze zvědavosti, někdy začátkem devadesátých let, v době gymnaziálního studia, a dodnes si pamatuji, jak mne zapůsobil společný kruh (tehdy asi jen dvacet) věřících při vysluhování večere Páně.

Po gymnáziu jsem odešla studovat na několik let do Brna na Filosofickou fakultu Masarykovy univerzity (obor latina a divadelní věda) a po ukončení školy (r. 1999) jsem přijala nabídku práce v lexikografickém oddělení Kabinetu (tehdy Ústavu) pro klasická studia AV ČR. Na tomto pracovišti působím dodnes a vedle filologické práce na *Slovníku středověké latiny* se zabývám středověkým náboženským dramatem a divadlem.

Před narozením dětí jsme toužili po životě mimo Prahu, a tak jsme se odstěhovali do venkovského stavení v Přerově nad Labem. Odtud jsme později s dětmi dojížděli do sboru v neďalekém Českém Brodě, odkud pochází půlka naší rodiny (můj otec Rudolf Kvíz je dosud aktivní člen tohoto sboru). Zde jsme poznali farářku Magdalénu Štajfovou (později Trgalovou) a její rodinu i současného faráře Marka Lukáška. Po několika letech strávených v Polabí jsme se rozhodli, ještě před nástupem dětí do školy, opět se vrátit do Prahy 6, do rodného domku mého muže na Hanspaulku. A tak jsme postupně začali docházet do střešovického sboru, zejména na podnět Magdy Trgalové a také mé blízké přítelkyně z dětství, Kateřiny Ko-

váčové (roz. Markové). Právě z její svatby s Ondřejem ve střešovickém kostele v roce 2005 mi utkvěla výrazná řeč faráře Pavla Pokorného, který tehdy manžele Kováčovy oddával.

Na kázáních Pavla a Lenky oceňuji, vedle ne mála podnětů k zamyšlení, velkou tematickou otevřenost, aktuálnost a zároveň nadčasovost. Líbí se mi, že se nebojí otvírat i citlivá či leckdy nepříjemná témata a že k nim přistupují s pokorou a bez předsudků. Také si vážím otevřeného a partnerského přístupu k ostatním věřícím a k dětem (a to samozřejmě i ze strany učitelů nedělní školy). Kluci zde našli milé společenství dětí různého věku, které nám v maličkém českobrodském sboru dost chybělo. Jsme rádi, že můžeme být s vámi!

KOREJSKÝ POHLED

Jmenuji se Won-hee Lee, jsem pastor korejské církve, nyní sboru Praha Oneheart Church.

V Praze se scházíme od června 2017. A od března tohoto roku se rádi scházíme ve vašem sboru Českobratrské církve evangelické.

Jižní Korea má 50 milionů obyvatel, z toho 8 milionů jsou křesťané.

Dalo by se říci, že počet křesťanů v Koreji roste v posledních 100 letech nejvíce na světě.

V Praze žije přibližně 2000 Korejců. Praha je jedno z nejkrásnějších měst na světě, proto ji mnoho Korejců navštěvuje a proto také se mnoho Korejců v Praze zabývá cestovním ruchem.

Mnoho lidí tu také pracuje v korejských společnostech (např. Hyundai, Samsung, Nexen etc).

S tímto zázemím byla tato církev vytvořena pro 2000 Korejců.

Naš sbor ve Střešovicích je samozřejmě v současné době velmi malý, 20 dospělých a 10 dětí.

Jsme však přesvědčeni, že k založení naší církve v Praze má Bůh důvod. A já si také myslím, že je to úžasná Boží prozřetelnost, co spojuje nejen Korejce mezi sebou, ale co je spojuje i s českou církví.

Mám velký sen, přinést do České republiky „korejský křesťanský kulturní obsah“.

I proto spoluprací s českou církví rozšiřujeme.

Modlím se, aby nastal okamžik, kdy obě církve překonají jazykové a kulturní bariéry a pocítí, že „jsme jeden v Bohu“, i když nyní slavíme bohoslužby společně jen jednou nebo dvakrát ročně.

Jsme cizinci, bydlet v cizí zemi není snadné. Nicméně jsme vděční, že můžeme žít v krásné Praze a slavit bohoslužby ve vašem kostele.

Prosím, modlete se za nás. I my se modlíme za vás a za vaši církev.

ROZLOUČENÍ SE SESTROU NECHVÁ TALOVOU . .

(†16. září 2018)

Kdo jsme sestru Ludmilu Nechvátalovou znali, myslíme na ni jako na „Lidušku“. Toto zdobné oslovení k ní patří – ani ne proto, že to byla žena malé křehké postavy, ale že tohle důvěrné rodinné oslovení k ní patřilo a v naprosté stručnosti její vzácnou osobnost charakterizovalo. Měla pro každého úsměv a dobré slovo, dovedla naslouchat a dovedla v mnohém poradit. Při své tělesné křehkosti byla však silná osobnost s pevným názorem a vpravdě křesťanským postojem. Její veliká láska byl Sokol, v němž dlouhá léta jako jeho členka působila; v dobách, kdy byl Sokol zrušen, byla dokonce členka tajná. Se svými sokolskými družkami se po celý život pravidelně scházela a po roce 1990 nevynechala žádné setkání, které Sokol pořádá.

Povoláním fyzioterapeutka, nabízela své znalosti a zkušenosti každému, kdo pomoc tohoto druhu potřeboval; že počet potřebných v našem sborovém společenství s přibývajícím věkem stoupal, je zřejmé. Radila a učila, jak správně používat hůlky a jiné opory, jaké cviky jsou

vhodné pro různé neduhy našeho pohybového ústrojí. Při schůzkách seniorů tady na faře občas ukazovala, jak je možno procvičit ochablé tělo i vsedě, na židli.

Před několika lety vedla dokonce cvičební hodiny pro členy České filharmonie. Věděla totiž velice dobře, že hudebník, který na svůj nástroj pravidelně cvičí, namáhá tělo velice jednostranně a že je pak potřeba procvičit i ostatní jeho části. A tak ve foyer Rudolfiny, mezi vchody do Sukova sálu a vstupem do obrazové galerie vedla pravidelné hodiny speciálních prostrných, při nichž se těla hudebníků dobře rozhýbala. Ráda docházela na veřejné generální zkoušky tohoto předního orchestru a pro řadu střešovických členů opatrovala na tyto generálky abonentní vstupenky.

Liduška nedokázala zahálet – a tak i ve chvílích odpočinku, při poslechu rádia nebo sledování televize pletla. Z vlny nebo příze. A její specialita byla výroba rukavic a ponožek. Z jejích pilných rukou vycházely výrobky od drobných ponožek pro batolátka až po teplé ponožky pro zimní období nebo do postele, od palčáků po prstové rukavice všech velikostí a barev. Dokázala využít i všech zbytků příze a vlny, které jí někteří členové našeho sborového společenství přinášeli. Své krásné a užitečné výrobky Liduška rozdávala. Především jako vánoční dárky mnoha členům sboru, dárky k narozeninám, ke křtům i k dalším příležitostem anebo jen tak. Mnozí z nás budou ještě dlouho její výrobky vděčně nosit.

V letech 1990–2002 byla Liduška členka střešovického staršovstva. Vídali jsme ji samozřejmě pravidelně neděli co neděli na bohoslužbách a jen málokdy chyběla na dalších sborových shromážděních. Přicházela vyzbrojena fotoaparátem a dostávali jsme od ní obrázky vždy pečlivě popsané. Hodně jejích fotografií je uschováno ve sborovém archivu.

Liduška toho nikdy moc nenamluvila, i když svůj názor dokázala zřetelně vyslovit. Byla skromná, nepotřebovala pro sebe mnoho místa, její drobná postava se mezi námi občas ztrácela. Avšak mezera, která po jejím odchodu ve sborovém společenství zůstala, se bude jen velice pomalu vyplňovat. Když na Lidušku a její život myslím, vybavuje se mi zvlášť silně jedno z blahoslavenství: „Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou.“ (Mt 5,8)

Lydie Roskvcová

VZPOMÍNKA NA PAVLU VETTEROVOU

S Pavlou jsem se seznámila po její confirmaci, na jaře roku 1952. Tehdy se jmenovala Burianová, byla to dcera břevnovského lékaře MUDr. Bedřicha Buriana a jeho manželky Boženy, rozené Bobkové.

S Pavlou mne váže mnohaleté přátelství – a vlastně sborové sestersví. Blíže jsme se poznaly ve střešovické mládeži, tedy v jeho mladší části, zvané dorost, kde jsme se scházeli k vlastnímu každotýdennímu programu, jako je to ostatně dosud. Tohle se ale odehrávalo ve velice temných padesátých letech minulého století, v dobách

hrdelních procesů a doživotních trestů lidí z různých církví i nejrůznějších uskupení, včetně částí politických stran. Přes tuto velice tíživou situaci, přes všechny strach, co se v nejbližších hodinách může stát s námi, našimi rodiči a jejich přáteli, mám na dobu prožívanou v mládeži vzpomínky prozářené nejen našim mládím, ale i atmosférou opravdového přátelství: přátelství, které se formuje v laskavé Boží přítomnosti, a proto ctí a snaží se sdílet Boží pohled na svět a lidi v něm. Sborová mládež v té době byla početná, o sobotních a nedělních odpoledních jsme se skoro pravidelně scházeli k vycházkám nebo sportovním hrám, scházivali jsme se i s mládeží ostatních pražských sborů na výletech do okolí se zakončením na večerních studentských bohoslužbách u Martina ve zdi.

Nemohu se zde nezmínit o prázdninových pobytech v v Letním táboře Komenského (LTK) v Bělči, tehdy již vlastně přejmenovaném na Středisko evangelických kurzů (SEK), které se ještě krátkou dobu mohly konat, než byl areál zabaven, aby pak sloužil jako vzorový pionýrský tábor. Patří sem ovšem i evangelické lesní brigády. To všechno nás silně ovlivňovalo a zároveň tmelilo přátelství a připravovalo naši odolnost na dobu totality, která vypadala jako by měla trvat napořád.

Ze střešovické mládeže vzešla celá řada krásných manželství a manželství Vetterových je jedno z nich. Jaroslav se vydal na cestu, která je nesnadná v každé době, a tenkrát, v padesátých letech, byla vzhledem k nepřízní doby ještě těžší. Studoval teologii na Komenského bohoslovecké evangelické fakultě, aby se stal farářem v ČCE. Pavla po maturitě studovala obor knihovnictví na Filosofické fakultě UK. Bylo stále zřejmější, že vzájemný vztah Pavly a Jaroslava skončí sňatkem. Vztít si v té době faráře bylo skutečně značně odvážné – nejen po stránce ekonomické, ale mohlo jít i „o krk“, a to se také občas stávalo. Domnívám se však, že v případě Pavly a Jaroslava k skutečnému váhání nedošlo, přestože si byli dobře vědomi obtížnosti doby, v níž svůj společný život začínali. Pavla a Jaroslav se vzali v létě 1961 a jejich první společný domov byl v Chomutově, kde Jaroslav jako farář působil. Chomutov patřil mezi odsunem Němců vylištěná místa v severozápadních Čechách. Bylo to i místo těžkého průmyslu, s naší největší válcovnou trub. Město leží v kraji s rozsáhlými povrchovými doly. Mezi poválečnými přistěhovalci ze všech stran byla i řada tzv. „zlatokopů“, kteří byli motivováni představami o obohacení po odsunutých Němcích. V Chomutově však byli také usídleni naši krajané, kteří se navrátili zpět do Čech ze SSSR, tzv. volynští Češi. Ti mateřskou zemi svých otců znali jen ze vzpomínek předků a byli určitým způsobem zcela vykořenění. Někteří z nich se přihlásili do ČCE a společně s nemnoha místními evangelíky tvořili nepočetný farní sbor, ve kterém Jaroslav začal působit. Jeho žena mu v té práci stála po boku. Pavla, která vystudovala specializaci na historické rukopisy, v Chomutově dostala místo v městské knihovně. Tam na vlastní odbornou výzkumnou práci mohla zapomenout. Nebudu se šířit o detailech práce a společného života, o těžkostech, ba i o hmotné nouzi, kterou manželé zažívali. Navzdory všem potížím se chomutovský sborový život pomalu, ale stabilně rozvíjel, přibývalo aktivních členů i z řad mladých lidí. Ještě dlouhá léta po odchodu manželů Vetterových na ně místní lidé s vděčností vzpomínali. Říkám to tady, protože jsem přesvědčena, že na práci faráře má jeho žena nejen vliv, ale i značný podíl. A v Chomutově prožil své první roky života i syn Vetterových, Filip.

(19) V roce 1969 byl Jaroslav Vetter povolán do církevního ústředí jako tajemník pro práci s ne-konfirmovanými (tak byla totiž za socialismu označována práce s dětmi). Vetterovi se tedy

přestěhovali do Prahy, ČCE ale v té době nevlastnila žádné byty, které by mohla svým zaměstnancům pronajímat. Vetterovi se tedy mohli přestěhovat jen díky velkorysosti rodičů Pavly, kteří se rozhodli svůj vcelku prostorný byt v Dejvicích rozdělit a vybudovat další příslušenství, aby obě rodiny mohly mít své soukromí. V tomto bytě Vetterovi na dlouho zakotvili. Pavla po čase získala místo v knihovně Památníku písemnictví na Strahově, kde se konečně mohla věnovat i vlastní odborné práci. Jen krátce chci na tomto místě připomenout, že během nedlouhé doby v církevním ústředí se faráři Vetterovi podařilo vybudovat středisko v Chotěboři – původně určené dětem a mládeži jako náhradní LTK. I v této práci byla Pavla svému muži oporou a pomocí. Středisko v Chotěboři sloužilo však pro děti pouze jedinou sezonu. Aby nebylo zabaveno státem podobně jako tábor v Bělči, bylo nakonec prohlášeno za rekreační středisko ROH, a mohlo tak přežít závěr socialismu.

Když odešel náš první farář Bohuš Hrejša v roce 1973 na odpočinek, zvolilo staršovstvo jednomyslně Jaroslava Vettera na jeho místo. Světské vrchnosti se zdálo, že na jednom sboru nemůže napáchat tolik škody jako v celé církvi, a tak mu byl dán souhlas. Ve Střešovicích nastoupil v září roku 1973. Ve farním bytě však stále bydleli Hrejšovi, a tak Vetterovi zůstali v Dejvicích. Rodinného soukromí opět ubylo. Po večerech totiž Jaroslav úřadoval v bytě, ko-naly se tam schůzky odborů (např. učitelů NŠ), soukromé pohovory a podobně. Pavla obvykle k tomu vařila kávu či čaj – nikdy jsem od ní neslyšela proti takovým obyčejům protest. Dlužno podotknout, že ani tehdy, když se Hrejšovi z fary odstěhovali, nezačala pro farářovu ženu nějaká ideální klidová situace. Brzy totiž začala velká rekonstrukce kostela a fary, protože se podařilo zapsat obě budovy do seznamu chráněných stavebních památek, a tím i získat finance na jejich opravu. Rodinný život tak pokračoval pod igelitovými plachtami a v oblacích prachu. Nikdy jsem neslyšela z Pavliných úst výtky, ale naopak slova pochopení pro situaci a pro práci svého manžela a všech ochotných brigádníků, kterým vařovala k práci čaj...

Po celé čtvrtstoletí – a trochu víc – kdy Vetterovi ve střešovickém sboru působili, byla fara otevřena pro všechny, kdo o přijetí požádali. A to není záležitost jenom faráře, na to musejí být oba. I dobu svého odpočinku trávili Vetterovi společně ve střešovickém sboru, vídali jsme je pravidelně při bohoslužbách i při sborových setkáních. Pavla měla dost příležitostí, aby se těšila i ze svých vnoučat. Obě starší, Klára a Daniel, byla manželům Vetterovým velkou pomocí v době, kdy jim ubývalo sil.

V letošním roce se zdravotní stav Pavly zhoršoval a sil jí valem ubývalo. Uprostřed horkého léta, 4. srpna 2018 nás opustila, aby se vrátila do náruče Pána Boha, který ji na cestu životem vyslal a obdařil ji k tomu všemi potřebnými dary, kterých ona dokázala v plnosti využít. Stýská se mi po ní a stejně tak i nám všem tady ve Střešovicích. Na Pavlu Vetterovou budeme vděčně vzpomínat.

Lydie Roskvcová

Oběd s Korejci...

*...a příprava chlebů
pro bezdomovce*

ZVEME VÁS NA BOHOSLUŽBY V ADVENTNÍM A VÁNOČNÍM OBDOBÍ

23. prosince – 4. neděle adventní

9:30 bohoslužby s vánočním zvěstováním (divadlem) dětí

16:00 divadlo – Faust aneb Řekni ďáblu ne

24. prosince – Štědrý den

15:00 bohoslužby

25. prosince – Boží hod vánoční

9:30 bohoslužby s vysluhováním sv. večeře Páně

26. prosince – svátek Štěpána

9:30 bohoslužby s vysluhováním sv. večeře Páně

KONCERTY

7. ledna 18:30 Tříkrálový koncert

(hrají žáci ZUŠ Jana Hanuše z Břevnova)

DALŠÍ OZNÁMENÍ:

Při **sborovém shromáždění v neděli 27. ledna**

budou Pavel Pokorný a Lenka Ridzoňová voleni za faráře sboru na další tři roky.

Výroční sborové shromáždění plánujeme na neděli 24. března.

25.–27. ledna se koná výprava dětí do Krkonoš.

SBOROVÝ PROGRAM

úterý

10:00 setkání maminek – 2x v měsíčně

18:30 mládež

středa

10:00 biblická hodina v Domě seniorů na Bílé Hoře (1x měsíčně)

16:00 setkání dětí

17:00 biblické vyprávění a výtvarná dílna pro malé děti (2x měsíčně)

19:30 sbor. diakonie (1x za dva měsíce)

19:30 biblická hodina v rodině (1x měsíčně)

čtvrtek

15:00 Třetí čtvrtek – setkání obvykle s hostem (3. čtvrtek v měsíci)

19:00 biblická hodina

neděle

9:30 bohoslužby

souběžně nedělní škola pro děti

VÝSTAVA JAKO PASTVA PRO OČI I PRO DUŠI . .

V naší sborové místnosti můžete zhlédnout výstavu obrázků Zdeňka Šorma, která se týká příběhů z biblické knihy Skutků. Jen zdánlivě, na první pohled a z dálky se podobají dětským čmáranicím. Teprve zblízka, a dáte-li si čas, stávají se pastvou. Chtějí být zkoumány a přežvykovány. Doporučuji vzít si k prohlížení Bibli a příslušný oddíl nalistovat. Najdete jej podle odkazu, na obrázku uvedeného. Čtete z Bible a pak autorský text vedle obrázku. Ten není snadný, stylizované písmo se nedá rychle přelést. A je to dobře. Pomalá četba se vtiskuje do mysli. Kratičký komentář obsahuje hutnou myšlenku. Neopakuje biblický text. Vede nás dál. Třeba jen otázkou. A pak se vracíte k obrázku a objevujete souvislost těch zdánlivě načmáraných postavíček a barviček s poselstvím slov. Celek je strava vydatná.

Zdeněk Šorm je farář naší církve. Spolu se svou manželkou Ruth založili středisko Diakonie Rolníčka v Soběslavi, poté Zdeněk působil v Novém Městě na Moravě, nyní jsou ve sboru v Praze na Vinohradech. A už po léta Zdeněk vede tábor pro postižené v Bělči nad Orlicí. Je také autor několika písní ve zpěvníku Svítá.

Výstava bude v našich prostorách k vidění do Tří králů. Můžete ji navštívit kdykoli po bohoslužbách, případně po domluvě s farářem Pavlem Pokorným (tel. 731 314 689).

Pavel Pokorný

**Evangelický sbor Praha Střešovice
vás zve na**

výstavu obrázků Zdeňka Šorma

SKUTKY

aneb Malá biblická dějeprava
vernisáž - čtvrtek 29.11. v 18.00
Před bateriemi 950/22, Praha 6 Střešovice

UPOZORNĚNÍ VŠEM, KDO UŽÍVAJÍ E-MAIL

Prosíme, rozlišujte, komu co chcete sdělit. Poštu určenou sboru (statutárním zástupcům, oběma farářům, staršovstvu, celému sboru) posílejte na adresu: stresovice@evangnet.cz E-maily došlé na tuto adresu budou číst statutární zástupci, tj. farář Pavel Pokorný a kurátor Tomáš Fendrych, případně také farářka Lenka Ridzoňová.

Pokud chcete oslovit někoho z uvedených osobně, užívejte prosíme těchto adres:

Pavel Pokorný – pavel.pokorny@evangnet.cz

Tomáš Fendrych – tomasfendrych@seznam.cz

Lenka Ridzoňová – lenka.ridzonova@email.cz

PŘÍSPĚVKY NA SBOROVÉ POTŘEBY

Do sbírek můžete přispívat při návštěvě kostela, všechny ostatní formy včetně saláru (s výjimkou nedělní chrámové sbírky) je možno vyřídít též individuálně u našich pokladníků nebo bankovním příkazem.

Číslo účtu: 2000275839/2010

Variabilní symbol (vyjadřuje účel)

salár	684
Jeronýmova jednota	911
varhany (údržba, opravy)	682 007
fond oprav	682 008
sborová diakonie	682 011
Sociální fond má účet č. 2500653381 / 2010	
Fond dostavby má účet č. 2600120515 / 2010	

(účty jsou vedeny u Fio banky)

Salár je dobrovolný příspěvek člena církve; doporučená výše je 5 % celoročních čistých příjmů; doporučený způsob úhrady je měsíční (nebo čtvrtletní) trvalý příkaz z bankovního účtu.

Specifický symbol (není nutný, napomáhá však identifikaci dárce) – použijte své osobní číslo (pod kterým jste evidováni jakožto členové našeho sboru); toto číslo najdete na titulní straně velkého Evangelíka na adrese vedle svého jména; také vám je na požádání sdělí bratr farář Pokorný (tel.: 224 312 107 nebo 731 314 689 nebo e-mail: stresovice@evangnet.cz).

Sborové shromáždění odsouhlasilo v roce 2015 možnost přispívat do chrámové sbírky i prostřednictvím kupónů. Každý člen sboru si je může nakoupit u pokladníků předem a pak, místo finanční hotovosti, jimi dle svého uvážení do chrámové sbírky přispívat. Jejich smyslem je umožnit členům sboru i u těchto prostředků odpočet z daní tak jako u saláru a darů věnovaných sboru nebo církvi.

Pro účely daňových odpisů vám rádi vystavíme potvrzení o darech. Jen si o ně, prosíme, požádejte včas. Nedokážeme je vystavit na počkání.

KONTAKTY

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Praze 6-Střešovicích

Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00

Telefon fary a faráře Pavla Pokorného 224 312 107, 731 314 689

farářky Lenky Ridzoňové 222 361 121, 605 081 279

kurátora Tomáš Fendrycha 725 594 400

e-mail sboru: stresovice@evangnet.cz

sborové stránky: <http://evangelik.cz>

Osobní setkání a úřední záležitosti po telefonické domluvě.